

FRÀGIL

ResDeNou

1. EL NOSTRE AMOR

El nostre amor és un cordell
que unix històries i treballs
que pot soltar-se a cada instant,
que sempre es nou, que no es fa vell.

El nostre amor es un camí
que fas amb mi, que faig amb tu
ens hem jugat el futur junts
a tot o res en un envit.

El nostre amor és una nau
que s'encomana a un feble casc,
que pinta al mar un breu deixant
desfent-se a glops de tast salat.

És el desig de viure-ho tot
de compartir sens mesurar
de confiar sens calcular.
Dos cossos i dos mons
s'acosten fins tocar les mans
s'abracen sens lligams i nucs
i cada dia fan balanç
jugant-se el llarg costum.

El nostre amor és un carrer
ple de peuades, precés i fang
el nostre amor no és més que un bes
per demanar o per donar.

A les voreres, els estranys,
mirada seca i gest sever,
ens fan carasses i retrets,
mentre passem i no fem cas.

Els vagabunds van pidolant
alcohol, tabac i un poc de sol,
a vells gasius desconfiats,
humans que esdevingueren corbs.

A les voreres, pols i fem,
façanes dures, vents esquius,
finestres cegues, mots no dits.
Dos egoismes secs
s'acosten fins tocar les mans
s'abracen sens lligams i nucs
i cada dia fan balanç
jugant-se el llarg costum.

2. PELEGRINS

Pelegrins del món
per tot arreu
van creuant-se amb mi
amb l'orgull d'haver trobat camí,
de ser pelegrins.

Pelegrins del món
per tot arreu,
que no han perdut la fe en el seu destí,
idealistes de la terra als peus,
no sé si estan lluitant o fugint.

Mentre els veig marxar,
el pas decidit,
em quede dubtant
si saben on van
i no sé per què
em nega el record
dels teus ulls oberts,
mirant-me de front,
omplint-me de fred.

Encara moltes voltes
anirà rodant el cel,
moltes nits de silenci
on poder imaginar
els destins i senders
que són sols somnis de qui té
por de no ser valent
ni caminant.

Els veig com se'n van,
quan el vent amic
els arbres remou,
atrona els oïts.
No sé si és millor
per creure'm segur
mirar als teus ulls,
que em fan sentir fort,
més fort que ningú.

3. QUAN SE'N VA ANAR

Quan se'n va anar
el seu cabell obscur
surava entre les llums
d'aquell capvespre llarg
sense remei ni amics.

Quan se'n va anar
no vaig creure perdut
el so d'aquella veu,
el brill dels negres ulls,
jo sé com vaig penar després.

Estava a punt d'escriure
una cançó per ella,
menuda i forta,
que acarava el món
confiada i sens por.
Tant l'admirava per res i per tot
que en aquell temps, per ella,
li haguera dit al cel que no.

Quan se'n va anar
amb eixa lluna estreta
pintant-li groc l'esquena
potser plovia foc
al cor.

Sincerament,
em vaig trobar ridícul
mirant pel finestró
diguent adeu.

Jo estava a punt de creure
que era amor per ella
anar al seu costat
conviure sense cap promesa
teixir i desfer fils
desordenadament amb ella.
Ja no hi ha res,
tot ha quedat en fum.

4. L'ESPECTADOR

Com un fruit ja complet que vol encara créixer,
o un cor adolescent que no té prou amb viure,
et sembles a un carrer ple de llums i finestres,
i t'omplis de la gent i vols gaudir i riure
i mai tens prou.

Hi ha qui guanya i qui perd, qui vol i lluita i mor,
avars que amaguen or, roders que cullen fem.
Els has vist arribar, saps què fan i qui són,
el teu món està fet d'històries i de gent,
plaer, dolor...

La drecera que fas et recorda el seu cant
els versos que t'han dit, la vida que no veus
la vida que no vius, la vida que no saps.
Ser és més que mirar; sentir, més que escoltar
la seua veu.

De tant de no ser mai res més que espectador,
mirar com passa el riu però no ser mai riu,
públic eternament, protagonista mai,
acabes per sentir que cal estimar més,
que cal viure molt més
que cal estimar més
que cal viure molt més,
que cal estimar més.

5. COSTUMS

Fa molt de temps que ens varen explicar
que per les pedres nobles pugen heures
i de les heures creixen els balcons
i que als balcons florixen les princeses.

Fa molt de temps ens varen explicar
que l'or pot fer complir tots els desigs
que hi ha gent distingida i gent vulgar
que el cel és gran, perfecte i avorrit.

Segurament no hi ha pitjor manera
de viure que no viure per cap cosa,
que la impotència per a creure en res,
que anar a fosques sense esme ni força.

Segurament res és pitjor que creure
en una veritat única i pròpia
i viure descobrint els infidels,
combatre qualsevol ànima torta.

Fa molt de temps que ens van acostumar
a no fer cas del foc mentre no ens creme
a creure que ho tenim tot controlat
a no lluitar mai prou ni pensar sempre.

Som bona gent no fem mal a ningú,
treballem de valent, dormim a gust.
Si les coses van be és per mèrit propi,
si ens van mal és per culpa del dimoni.

Possiblement tenim tots iguals drets,
però sabem que els presoners aprenen
a caminar arrossegant cadenes
quan s'acostumen no les noten gens.

Ens hem acostumat a viure be
a tindre un llit blanet i un menjar bo,
a no pensar que hi ha gent que no en té,
a fer dret del costum sens mes raó.

Poguera ser que ningú renunciara
al rentaplats perquè un altre menjara,
que el regne de la solidaritat
és un regne fotut i complicat.

Ens hem acostumat a anar veient
com passa el temps i el món va pegant voltes
i a cada volta es fa mes xicotet
mentre aprenem que no va ser mai nostre.

6. PERQUÈ MAI TE'N ANARES

Perquè mai te'n anares
et vaig obrir els braços,
donar pas lliure al pit.
Pensant en que et quedares
vaig despullar el cor
com una poma roja
i per això fugires.

Perquè no te'n anares
vaig despintar el dol
de la meua carn viva.
Pensant en que et quedares
vaig voltar el teu pas
de coloms i oronetes
i per això fugires.

Perquè mai no tornes
he dut al fons del mar
la que era nostra illa.
Perquè mai no vingues
he tapat amb llençols
els ulls de la memòria
mentre t'oblides.

8. NINGUNA NIT ÉS PROU

Ninguna nit és prou,
ninguna nit es llarga.
Arrels amb dits de foc
guarden tresors ocults baix terra.
El vent trenca la mar,
que és la membrana blava d'un tambor.
Quan ja un abraç no és res,
ni el so del propi nom en veu volguda,
la soledat i jo
mirem ensems la nit de cucs de llum.

Ninguna nit és prou,
ninguna nit és llarga.
M'ho diu el meu amor
que no és encara del tot lliure,
que no sap deslligar
amb un gest destre els nucs més ben travats.
Quan és urgència ser
un riu encés de sang,
donar la vida,
el meu amor i jo
lligats mirem lluernes, cucs de llum.

Ninguna nit és prou,
ninguna nit és llarga.
Tots els minuts són curts
per a no perdre la memòria
en hipòcrites raons,
costums socials,
oblit, orgull i por.
Defendre el subjectiu voler
sense voler clavar banderes
en l'aire que és de tots
i que no apaga mai la llum als cucs

Ninguna nit és prou,
ninguna nit és llarga.
Arrels amb dits de foc
guarden secrets tapats amb terra.
El vent du olor de fang
i el so de les cadenes dels esclaus.
Les torres de marfil
mai varen tindre portes ni finestres.
I em va faltant valor
per a posar definitivament el cor en obres
amb la mínima llum que fan els cucs.

7. TRENQUE PER TU

Trenque per tu propòsits i promeses,
cavalque contra el viu de la tenebra,
calfreds i somnis m'omplin tes absències.
Trenque per tu projectes i esperances,
estelles d'infantesa, vaixells imaginaris,
mons sencers d'aire pur i d'ignoràncies.

I bandege records
i deixes flors marcir-se.
No pegue voltes al darrer fracàs
ni als amors perduts.
I atresore camins dins la memòria
guardada amb pany i clau
per amor,
tot por un nou amor,
confús, inesperat, silenci quasi,
els ulls color de nit.

Me'n vaig amb tu sobre dreceres fràgils;
un dia acabarem per envair-nos
i es confondran el teu dolor i el meu,
als teus cabells les corfes dels meus mots,
al meu alé les llunes dels teus dits;
per tu, per mi, esfullats sobre els llençols,
per tu, per mi, ocupant tots els racons.

I bandege records
i deixes flors marcir-se.
No pegue voltes al darrer fracàs,
ni als amors perduts.
I atresore camins dins la memòria
guardada amb pany i clau
per amor,
tot por un nou amor,
confús, inesperat, silenci quasi,
els ulls color de nit.

9. VIDA

Vida, ja sé que soc
part del teu joc,
fruit del teu joc.

Vida, t'he regirat
buscant-te el cor,
no l'he trobat.

Vida, no he sabut mai
si els teus camins venen o van.

Vida, no entenc què fas

Si tens motius.

Si saps a on vas.

Vullc que em digues el perquè
del teu silenci obstinat,
car no sé què vols de mi
ni per què t'estime tant.
Vullc que em digues el perquè
però sempre acabe igual:
perdut, ferit, content, cansat.

Vida, jo et dec les mans,
tu a mi el treball;
estem en pau.

Vida, jo et dec la veu,
tu em deus el cant;
estem en pau.

Vida, jo et dec el foc,
tu a mi la llar;
estem en pau.

Vida, jo et dec el cor
tu em deus l'amor;
estem en pau.

Vullc que em digues el perquè
del teu silenci obstinat,
car no sé què vols de mi
ni per què t'estime tant.
Vullc que em digues el perquè
però sempre acabe igual:
perdut, ferit, content, cansat.

Vullc que em digues el perquè
del teu silenci obstinat,
Perdut, ferit, content, cansat,
perdut, ferit, content, cansat.

10. COR DE PARADÍS

Visc a un món que no creu en les promeses
de tant com han sigut recursos d'oratòria.
Visc a un món que no escolta mots ni crits
de tant com han sigut reclam publicitari.

Visc a un planeta errant amb cor de paradís
que veu com es marcx la possibilitat
de ser eternament jardí i arrecerar
boscats infinits d'ocells i amagatalls.

Veig créixer contra el cel les amenaces
de noves morts, de noves malalties,
de noves formes de trencar l'alé
i escolte el crit de dol imperdonable
que lliuren quan s'eixamplen les ferides
mostrant la gelatina dels budells.

Visc a un món que no creu en les promeses,
què fàcils són de fer!, què difícil complir-les!
Visc a un món que no escolta veus ni planys,
així la veritat s'ofega entre mentides.

Visc a un planeta errant amb cor de paradís
que no ha sabut donar recer a tots els fills
i els veu morir de fam, de fred, de solitud,
mes savis que en cap temps
i amb més por que en ningun.

11. INADAPTATS

Inadaptats

**els qui només ballem si la música ens agrada
i dormim a la intempèrie dels nostres ulls gelats
i ens deixem abraçar per braços de pell tèbia,
els qui no sabem viure com cal.**

**Inadaptats,
hostatgers de confiança dels millors enemics
bevedors solitaris del temps que es va esmunyint
els qui vam creure allò que diu la gent que cal saber
i hem patit experiències que ens han fet aprendre que
no podíem anar fent cas a tot lo món,
però mai hem deprés a escarmentar.**

**Inadaptats,
éssers absurds que no prenem costum
ni gust de no comprendre
ni anar amb ulls tancats darrere dels camins
ni perdem cap curiositat malgrat que passen anys
ni sabem escollir els records que oblidar
ni triar un amor que oferisca avantatges
ni guanyar molts diners
ni podem dir mentides sens que un dolor ens nafre.**

**No ho podem evitar,
som els inadaptats
i no hem après a viure
com tots saben.**

FRÀGIL

1. El nostre amor
2. Pelegrins
3. Quan se'n va anar
4. L'espectador
5. Costums
6. Perquè mai te'n anares
7. Trenque per tu
8. Ninguna nit és prou
9. Vida
10. Cor de paradís
11. Inadaptats

Lletra i música: Sensio Carratalà

Arranjaments: Pepe Garcés

Veu: Sensio Carratalà

Guitarras: Pepe Garcés

Iván Cebrián (1, 3, 5, 9, 10)

Iván López (2, 4, 6, 7, 8, 11)

Baix: Nacho Tamarit

Bateria i percussió: Edu Olmedo

Piano: Ricardo Belda (3, 6, 7, 9)

Teclats: Vicente Sabater

Agraïments a: Víctor Pineda

Gravació, mescla i mastering: Vicente Sabater

Assistent de gravació: Iñaki Ariste

Gravació: Novoestudio, Millenia
i Estudis L'Entresol

Producció: Vicente Sabater

Dipòsit legal: V_2610_2023

ResDeNou